

Sygnatura akt XI C 1045/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant:Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G.
przeciwko R. M.

- o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt XI C 1045/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w pozwie z dnia 5 marca 2013rr., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, skierowanym przeciwko pozwanemu R. M., domagała się zapłaty na swoją rzecz kwoty 206,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa wskazała, że w dniu 23 września 2004r. pozwany zawarł z (...) umowę kredytu; wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność z opisanej umowy kredytu została sprzedana na rzecz strony powodowej na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011r. Aktualna na datę cesji wysokość zadłużenia pozwanego to kwota 178,98 zł. z tytułu odsetek oraz kwota 27,36 zł. tytułem kosztów. Pozwany, wzywany do zapłaty w/w kwoty nie uiścił jej na rzecz strony powodowej a zatem skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego stało się konieczne.

W dniu 28 marca 2013r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł skutecznie sprzeciw od opisanego nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości, przecząc wszelkim twierdzeniom pozwu z wyjątkiem wyraźnie przyznanych.

Postanowieniem z dnia 22 maja 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi, zgodnie z treścią przepisu art. 505(36) § 1 k.p.c.

W dniu 30 lipca 2013 r. strona powodowa wniosła do tut. Sądu uzupełniony pozew, podtrzymując żądanie sformułowane w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Na rozprawie w dniu 13 lutego 2014r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego pozvem roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 września 2004r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. w W. a pozwanym R. M. zawarta została umowa kredytu na zakup towarów, której przedmiotem był kredyt na zakup zestawu komputerowego; łączna kwota kredytu wynosiła 2891,76 zł. a kredyt miał być spłacany wraz z odsetkami w 10 ratach miesięcznych. Ostateczny termin spłaty kredytu przypadał na dzień 23 lipca 2005r. Oprocentowanie kredytu wynosiło 16,9 % w stosunku rocznym i było oprocentowanie m stałym. Nie spłacanie raty kredytu i odsetek w ustalonym terminie powodowało powstanie zadłużenia przeterminowanego , od którego pobierane są odsetki w wysokości dwukrotności stawki oprocentowania kredytu a naliczane mały być od kwoty zaległego kapitału począwszy od dnia następnego po dniu wymagalności do dnia poprzedzającego całkowitą spłatę. Pozwany odebrał zakupiony towar.

(dowód:

-umowa kredytu na zakup towarów nr (...) k- 18-19)

W dniu 26 kwietnia 2011r. (...) Bank S.A. w W. zawarł ze stroną powodową umowę sprzedaży wierzytelności, zgodnie z którą (...) Bank sprzedał na rzecz Funduszu pakiet wierzytelności A i pakiet wierzytelności B, gdzie pakiet wierzytelności A oznacza wierzytelności wynikające z umów zawartych przez (...) Bank .S.A z dłużnikami wchodzące w skład (...) na dzień 31 marca 2011r., określone w załączniku nr 1A, pakiet wierzytelności B oznacza wierzytelności wynikające z umów zawartych przez (...) Bank .S.A z dłużnikami wchodzące w skład (...) na dzień 31 marca 2011r., określone w załączniku nr 1B. Załącznik do umowy stanowił wyciąg z listy wierzytelności objętych Pakietem Wierzytelności A lub Pakietem Wierzytelności B.

(dowód:

- wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności k – 22-25)

W dniu 27 lipca 2011 r. strona powodowa sporządziła pisma adresowane do pozwanego obejmujące zawiadomienie go o dokonanej w dniu 26 kwietnia 2011r. cesji wierzytelności przysługujących (...) Bankowi S.A. w W. względem R. M. oraz informacje o przetwarzaniu danych osobowych pozwanego a także wzywające pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozvem.

W dniu 27 lutego 2013r. strona powodowa sporządziła wyciąg z ksiąg rachunkowych, z których wynika, że na dzień sporządzenia wyciągu w księgach Funduszu widnieje zadłużenie w wysokości 206,34 zł., na które składa się kwota 178,98 zł. z tytułu odsetek oraz kwota 27,36 zł. z tytułu kosztów.

(dowód:

- zawiadomienie o przelewie, informacja o przetwarzaniu danych osobowych, wezwanie do zapłaty k- 27,30,31,

- wyciąg z ksiąg rachunkowych k - 28)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa przedstawiając do tutejszego Sądu uzupełniony pozew złożony w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagała się zasądzenia od pozwanego R. M. kwoty 206,34 zł. z tytułu umowy kredytu zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem S.A. w W.; wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność z opisanej umowy kredytu została sprzedana na rzecz strony powodowej na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011r. a aktualna na datę cesji wysokość zadłużenia pozwanego to kwota 178,98 zł. z tytułu odsetek oraz kwota 27,36 zł. tytułem kosztów.

Pozwany R. M. na rozprawie w dniu 13 lutego 2014r. przyznał, że łączyła go z pierwotnym wierzycielem umowa kredytu jednakże spłacił całość zadłużenia ale być może spóźnił się z płatnością ostatniej raty. Ponadto podniósł zarzut przedawnienia.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia.

Przede wszystkim wskazać należy, iż strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem dłużnika wynikającą z umowy kredytu zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem S.A. w W. a w ocenie Sądu okoliczność ta winna być wzięta pod uwagę przez Sąd z urzędu.

Strona powodowa przedłożyła w poczet materiału dowodowego wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011r. zawartą pomiędzy (...) Bankiem S.A. w W. a stroną powodową oraz zawiadomienie skierowane do dłużnika o dokonanej cesji wraz z informacją o przetwarzaniu danych osobowych i wezwaniem do zapłaty. Z treści wyciągu wynikało, że (...) Bank sprzedał na rzecz Funduszu pakiet wierzytelności A i pakiet wierzytelności B, gdzie pakiet wierzytelności A oznacza wierzytelności wynikające z umów zawartych przez (...) Bank .S.A z dłużnikami wchodzące w skład (...) na dzień 31 marca 2011r., określone w załączniku nr 1A, pakiet wierzytelności B oznacza wierzytelności wynikające z umów zawartych przez (...) Bank .S.A z dłużnikami wchodzące w skład (...) na dzień 31 marca 2011r., określone w załączniku nr 1B. Załącznik do umowy stanowił wyciąg z listy wierzytelności objętych Pakietem Wierzytelności A lub Pakietem Wierzytelności B. Przedstawiona umowa nie wskazywała zatem ani osób dłużników, ani wierzytelności przysługujących cedentowi. Strona powodowa nie przedłożyła dowodu na potwierdzenie skuteczności dokonanej cesji wierzytelności wobec pozwanego, jej rodzaju i wysokości. Dowodu takiego nie może stanowić, wbrew twierdzeniom strony powodowej, złożony do akt sprawy komputerowy wydruk podpisany przez asystenta ds. Wierzytelności Detalicznych (k.26). Dokument ten wystawiony został bowiem najprawdopodobniej przez stronę powodową, chociaż nie jest to w żaden sposób wykazane; z akt sprawy nie wynika, że asystent ds. Wierzytelności Detalicznych P. C. jest osobą działającą w imieniu strony powodowej. Ponadto z treści wydruku w żaden sposób nie wynika, by był on wyciągiem z załącznika do umowy cesji wierzytelności. Wobec tego, w ocenie Sądu nie można przyjąć, by wydruk ten, określony przez stronę powodową jako wyciąg z załącznika do umowy cesji, stanowiący dokument niewiadomego pochodzenia, był dowodem na istnienie i nabycie wierzytelności wobec pozwanego. Dowód ten podlegał zatem oddaleniu.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich

ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nie udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Wobec powyższego, w myśl, art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana przede wszystkim wykazać nabycie wierzytelności wobec pozwanego oraz wskazać dowody dla stwierdzenia faktu istnienia tej wierzytelności i jej wysokości tj. dowody pozwalające zweryfikować prawidłowość wysokości naliczonych opłat. W szczególności, z uwagi na stanowisko pozwanego, powodowa spółka winna wykazać zasadność kwot dochodzonych niniejszym pozwem i przytoczyć oraz udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające ich dochodzenie i wysokość. Tymczasem strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałby obowiązek zapłaty przez pozwanego należności dochodzonej pozwem. Z pewnością zaś sama umowa nie stanowi wystarczającego dowodu na wysokość kwoty dochodzonej pozwem; nie jest wiadomym w jaki sposób wyliczone zostały odsetki w wysokości 178,98 zł., od jakich kwot, w jakiej wysokości i za jaki okres. Z umowy nie wynika także, z jakiego tytułu należna jest kwota 27,36 zł. określona jako koszty.

Odnieść się także należy do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Przy przyjęciu, zgodnie z harmonogramem spłat, że pozwany ostatnią ratę kredytu winien spłacić w dniu 23 lipca 2005r. to zarzut pozwanego w przedmiocie przedawnienia w sytuacji, kiedy pozew wniesiony został w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 5 marca 2013r., jest zasadny. Przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe regulujące umowę kredytu a mające zastosowanie w przedmiotowej sprawie nie przewidują szczególnego terminu przedawnienia co do roszczenia o zwrot kwoty kredytu a więc zastosowanie znajdują przepisy ogólne. Jak wynika z treści przepisu art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Niewątpliwie roszczenie o zwrot kredytu udzielonego przez (...) Bank S.A. jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej a więc podlega trzyletniemu okresowi przedawnienia. W odniesieniu do roszczenia w zakresie odsetek wskazać należy na ich akcesoryjny charakter w stosunku do świadczenia głównego, co wyraża się uzależnieniem ich powstania od istnienia niespełnionego w terminie roszczenia o świadczenie główne. W związku z powyższym wraz z przedawnieniem roszczenia o świadczenie główne przedawniają się także roszczenia o świadczenia uboczne, choćby nawet nie upłynął termin ich przedawnienia a zatem roszczenie o odsetki, jak również o opłaty i prowizje, uległo przedawnieniu najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego. Powołać się należy w tym miejscu na uchwałę Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 26 stycznia 2005r. III CZP 42/04, OSN 2005, nr 9), gdzie uznano za obowiązującą w polskim prawie zasadę, że wraz z roszczeniem głównym przedawniają się także roszczenia o świadczenia uboczne, choćby termin ich przedawnienia jeszcze nie upłynął. W przedmiotowej sprawie nie jest wiadomym, jak wyżej wskazano, w jaki sposób wyliczone zostały odsetki w wysokości 178,98 zł., od jakich kwot, w jakiej wysokości i za jaki okres a zatem ocena zasadności zarzutu przedawnienia nie jest możliwa jednakże biorąc pod uwagę jedyną możliwą datę pozwalającą na ocenę rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia – dzień płatności ostatniej raty kredytu 23 lipca 2005r. – zarzut przedawnienia jest zasadny. W świetle powyższego Sąd uznał, że powództwo w całości podlegało oddaleniu.

Zarządzenie:

1. odnotować w repertorium;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej;
3. kal. 14 dni.